

Crònica Jove Espectacle de la I Trobada

'El teatre per a joves a Catalunya: aprenem del passat, pensem el futur'

15 de maig de 2014, matí, a Olesa de Montserrat

Ens trobem els 20 assistents a aquesta primera trobada, convocada per Butaka Olesa i Jove Espectacle, i on els primers fan d'amfitrions, al Casal d'Olesa de Montserrat, inclòs un esplèndid esmorzar.

Un cop reposades forces, ens varem asseure a una sala habilitada per a la reunió. Dir que van assistir-hi representants de Xarxa i Butaka d'Olesa, de Xarxa de Corbera de Llobregat, de la Diputació de Barcelona, de l'Ajuntament d'Olesa, de Butaka Jove i de la Fundació Xarxa, dues companyies (Lazzigats i Planeta Impro) i una productora-distribuïdora (EspectacleSpectacular) dedicades a públic jove, una sala de Barcelona (Jove Teatre Regina) que programa tant familiars, com adults, com juvenils, i varis actors joves (ja més grans de 18) de Corbera de Llobregat, i 3 membres del grup de Teatre Jove del Casal d'Olesa. També, com no, els promotors de la iniciativa, Mingo Vallès i Josep Maria Viaplana, de Jove Espectacle.

Com que el plantejament era molt 'horitzontal', ni tan sols es va preveure que hi hagués moderador, cosa que només es va notar en algun moment, ja que érem pocs, i la majoria acostumats a aquest tipus de trobades. Probablement, quan els assistents siguem més, es va dir, caldrà la figura del moderador. Però el cas és que aquest format va potenciar una participació molt activa (com sempre, alguns més que d'altres) i desinhibida i allunyada de formalismes, com es pretenia, parlant de tot allò que realment preocupa als que estan vinculats amb el sector. De fet, algú va comentar al final que semblava una sessió de 'pluja d'idees'.

En Josep Maria Viaplana, a més va exercir de secretari, prenent nota de les coses més destacades que es van dir, per tal que transmetre-ho als assistents, i també elaborar la seva pròpia crònica per a www.jovespectacle.cat. Aviso, però, que la crònica és bastant fidedigna a com varen sorgir els temes, i no hi ha hagut una vocació de prioritzar i estructurar. També això pot tenir el seu valor.

Els antecedents

El Mingo Vallès va posar-nos una mica en antecedents, sobre la història de com va néixer el circuit Butaka Jove, i el fet que aquesta mena de reunions ja s'havien dut a terme en el passat, abordant els mateixos temes, tot i que la evolució del circuit, per desànim, no ha estat gaire engrescadora, i la situació actual és preocupant. Això sí, excepció feta de places com Manresa, amb el seu 'Platea Jove' o Banyoles, que ha engegat molt recentment, però que ha tingut un gran èxit des de l'inici.

S'inicia un fil parlant de que els espectadors joves (de vegades contràriament als adults) no defugen, sinó que aprecien que en els espectacles que veuen, es tractin temes 'durs'. Es va posar l'exemple de la Companyia l'Aviador.

N.d.R: al principi es va dir que millor fer servir 'espectacles' que 'teatre' per a tenir més ventall, i respondre més a la realitat.

I va sortir un clàssic: **Costa molt que els joves vinguin al teatre!** Aleshores sorgeix la pregunta lògica: **A qui li interessa realment que els joves hi vagin?** Evidentment, apart dels mateixos joves (tot i que irònicament, sembla que ells no ho saben prou) interessa als programadors, que poden optimitzar les seves sessions i instal·lacions, a les companyies, que troben un públic pels seus muntatges... però la realitat és que Butaka Jove, la iniciativa més destacable, especialment a nivell de territori, té pocs pobles, i com s'ha dit abans, es veu bastant 'mort'.

Es comenta, per exemple, que a Olesa es fan promocions d'espectacles de Butaka Jove a les funcions familiars de Xarxa, però no acaben de funcionar. De fet aquesta és la gran pregunta (després del per què): **el com fer que vinguin al teatre**, és a dir, mecanismes, sistemes de promoció i comunicació amb els joves...

Des de la banda institucional, s'apunta que potser als joves 'no els agrada anar al teatre', i també s'apunta que de fet **la proporció de gent que va al teatre, no és gaire diferent en els joves i en els adults**. Tots sabem que en general, poca gent va al teatre, al menys per als professionals del sector.

Es fa la pregunta de si el **preu d'una entrada** és una barrera, la resposta és que pot ser, però s'apunta encertadament que això serà segurament a Barcelona ciutat, doncs en els pobles (i és el cas concret de Butaka Jove) els preus solen ser molt més assequibles.

Parlen els joves actors presents: Ells, que fan teatre, procuren anar-hi, però saben que els seus companys no hi van, principalment perquè no estan motivats, ho veuen com una cosa llunyana... Ara bé, si un amic hi va, si se surt en grup, aleshores la cosa pot anar diferent. No és gaire diferent que anar al cinema o als concerts. **En aquestes edats moltes coses (totes gairebé) es fan amb els amics**, o com a mínim amb els 'iguals'. I a tots això, es matisa que, efectivament, no hem de considerar només el teatre, sinó un ampli espectre d'espectacles, com ara la màgia, el circ (la productora present n'està especialitzada), etc...

Aquí es comença a parlar de la experiència de [Planeta Impro](#), amb aquesta fórmula d'improvisacions, que fa un grapat d'anys va començar amb una sessió setmanal al Teatreneu de Barcelona, i la representant de la companyia ens va dir que ara mateix en fan sis, de dijous a diumenge. Cada setmana, i omplen, i d'un públic jove. Tot i això es diu que potser [no són la franja d'edat de què tractem](#)* potser són una mica més grans, i és cert. Aquí es diu que, malgrat tot, quan vas a una sessió de les seves, la platea està formada majoritàriament per joves, cosa que crida molt l'atenció en una ciutat on això, al menys en teatre fora d'horari escolar, es bastant insòlit. Aleshores en informen que **en la sessió de diumenge tarda, hi va molt de públic familiar**, és a dir, pares que porten als seus fills que ja no són 'peques', a veure una cosa ben diferent a la que anaven a veure de més petits, en sessions familiars. Jo mateix comento que una de les claus del seu èxit és que són espectacles transgressors i divertits, on el públic hi té una participació molt important, per exemple plantejant el tema de les improvisacions o decidint quin equip guanya amb la seva 'impro'. Això fa, de retruc, que mai cap funció sigui igual a una altra, la qual cosa facilita que els mateixos espectadors vagin a més

d'una sessió, o fins i tot es facin 'fans', donada la estructura de competició -amb eliminatòries- que té un dels seus espectacles, ImproFighters.

Canvi de tema: **Els joves d'avui tenen molta oferta d'oci i la majoria vinculat a la tecnologia.** En algun moment s'ha dit que els joves consumeixen molta cultura ([segons les dades oficials, que us recomano molt llegir](#)) però que coses com els videojocs actualment es consideren cultura. I també que aquesta tecnologia, molts de cops la veuen com 'gratuïta'. El que està clar, és que estan en edat d'experimentar coses noves, i moltes coses, potser d'aquí se'n deriva una dispersió en els interessos, i que cap cosa acapara la seva total atenció durant molt de temps, tot i que quan una cosa els agrada, s'hi fiquen 'a fons', fins a exhaurir la curiositat. Es diu irònicament que ara sembla que tots tenen alguna mena de síndrome de [TDH](#). Per aquest mateix motiu, s'apunta que potser allò que més els pot cridar l'atenció i motivar són disciplines més 'físiques' de l'espectacle, com ara el circ (que afortunadament viu un gran moment), el hip-hop, etc...

Els joves presents apunten en aquesta idea d'anar a allò que els interessa, però sense massa continuïtat, i que, per exemple, els espectacles de T de teatre agraden molt als joves, així com els d'improvisació. Una cosa curiosa i molt interessant, és que hi ha a Castelló una mena de competicions d'improvisacions, però fetes per nois i noies d'instituts. Particularment, em sembla una bona idea, que podria aplicar-se aquí. La competitivitat també és molt atractiva per als joves, com ara a l'esport.

Canvi de terç, amb una pregunta de les importants: **Per que els nois a partir d'una edat, deixen de venir als familiars?** Tornem a l'exemple de Platea Jove Manresa, i es diu que perquè la cosa funcioni, hi ha d'haver-hi una estructura com la que hi ha a aquesta ciutat, on la implicació dels mateixos joves és fonamental. També hi és a Butaka Jove Banyoles, amb la implicació dels joves en la programació, cosa que em sembla obvia, i que ha fet que sigui un èxit des del principi. Surt també el tema Mataró, on amb una conversa fa un temps, em va arribar que també era un èxit, que es fa -o feia- els divendres al vespre. Sembla que en tots els casos, un element comú d'èxit és que hi hagi molts joves que facin de prescriptors, per exemple als instituts.

En aquesta línia, ens comenten l'experiència d'Olesa, on la seva tècnica de Cultura ens explica que de vegades se'ls convoca per a què participin i aquests no acudeixen a les reunions, i que quan els joves fan propostes, molts de cops són inviables econòmicament. Ara tenen pensat fer alguna proposta els divendres nit, i tothom coincideix en què el format i els horaris poden ser elements importants per atraure els joves, especialment si això fa que es diferenciïn de les sessions familiars per als 'peques'.

Un dels joves actors, de La palma de Cervelló, comenta que hi va haver al seu poble una proposta de fer teatre improvisat al carrer. Van participar 30 joves, però poc públic. En canvi, ressalta que els concerts musicals s'emplenen de totes les 'tribus' de joves, que conviuen en força harmonia. També explica que, per exemple en el seu poble, per als joves Teatre=Pastorets, i que quan aquests es fan de forma massa formal i clàssica (aquí també veiem que algunes entitats associatives necessiten canviar el xip

per a acollir a més joves), no té èxit. A Olesa, en canvi, uns pastorets els fan joves, clar que d'una forma divertida, transgressora i un pèl passada, i funciona molt bé.

Una altra pregunta clau: **Per què volem que els joves vagin al teatre? I encara més... per què volem que hi vagin massivament?**

La Mariona, filla de l'Agustina Solé i actual conductora del Jove Teatre Regina, ens parla de la seva experiència: ella també va 'marxar' del teatre en la seva adolescència, i va tornar, és clar, al final d'aquesta. Es pregunta si potser no els hem de deixar que marxin. Es comenta, però, que potser marxen del teatre, però no del cinema, al qual segueixen acudint, amb els amics i amigues, això sí, sense els pares. Jo pregunto en veu alta si els joves adolescents descobrissin el teatre a l'adolescència, seria com altres coses que s'hi troben? (el tabac, per exemple). La resposta és que és gairebé impossible, afortunadament, que no hagin conegut el teatre a la infantesa, si més no amb l'escola, i que és inevitable vincular-lo amb aquesta etapa de la vida. Per acabar la intervenció de la Mariona, es parla del fenomen 'Fan' al qual els adolescents i joves són força addictes, i apunta que hi ha espectacles que funcionen bé a les sessions escolars, però que no atrauen a aquest mateix públic els caps de setmana. Tanmateix, s'exposen alguns exemples del contrari: quan el fet d'haver vist alguna cosa amb l'institut, fa que vagin en cap de setmana, arrossegant de pas la família.

Com que recurrentment posem com a exemple de bon funcionament a Manresa i Banyoles, la conclusió és lògica: Que fan bé aquestes dues poblacions? Potser analitzant i sistematitzant la seva metodologia i experiència, podríem trobar fórmules. Algú comenta que els responsables de Manresa han anat ja a molts llocs a explicar-ho, durant molt de temps. Ens preguntem si això s'ha recollit en algun document.

I una de les grans qüestions: Es parla de públic jove a partir dels 12 anys, però els presents del circuit Xarxa asseguren que **els infants deixen les sessions familiars** abans, és a dir, **no es perden als 12 sinó que molt sovint a partir dels 8-10 anys** deixen d'anar. I la resposta és sovint que ja no volen anar a veure 'coses de nens'. El que passa és que encara no tenen prou autonomia per anar ells sols (cal que els acompanyin els pares, fins a certa edat) però tenen clar que el que s'hi fa és massa infantil. Això va en paral·lel amb el fenomen que ve passant des de fa uns anys, en què, com que els pares porten als infants cada cop més petits al teatre, les obres lògicament cada cop són més infantils, per adaptar-se a aquesta realitat. I en conseqüència, abans els nens i nenes preadolescents (cada cop s'arriba a aquesta etapa amb menys edat) detecten que allò és massa 'infantil'. Es posa el cas d'un espectacle fantàstic (ho corroboro) que es va veure a la darrera Mostra d'Igualada: [El Baró dels Arbres](#). Tot i haver agradat molt, els programadors de Xarxa no gosen programar-lo, perquè realment no és per a petits, i els infants que podrien gaudir-la, ja no van als familiars. A conseqüència de tot això, i a la vista dels diferents desenganys de tenir teatres buids o plens d'espectadors massa petits, Xarxa ja no programa per a aquestes edats 'joves'.

Anem per buscar **alguna idea o solució per dur els joves al teatre**: I 'tastos' de cada espectacle als instituts la setmana en què es fan? A Manresa, hi va un dels actors de cada espectacle, i és evident que funciona. Ens apunten des d'altres pobles que a

Manresa ja tenen les portes obertes dels instituts per a fer-ho, que és una activitat habitual i que cap institut es negaria a que es fes. Però això no passa arreu: no tots els instituts permeten aquest tipus de dinàmiques, cosa que en dificulta la difusió.

*Nota del R.: Aquest és un exemple del que diem l'ajut imprescindible que han de prestar les institucions, que no sempre vol dir 'posar diners'. Una instrucció d'Ensenyament seria prou perquè això es pogués fer arreu de Catalunya. Un altre exemple que vaig posar durant la reunió, és que una forma de donar visibilitat als espectacles que, si més no, poden veure els joves, seria acostumar a sales i companyies a que en la fitxa de l'espectacle consti a partir de quina edat és adient. Això permetria fer fàcilment una 'cartellera dels joves' tant a Barcelona com fora d'ella**.*

Un altre exemple de com dur-los al teatre: s'explica que les Joves d'Olesa van fer una obra esquetxos pròpia i va agradar molt. Hi havia drama i comèdia, i van seguir-ho força bé (allò que dèiem de les obres 'dures'). És evident per a tothom, que la presència a l'escenari de joves com ells sempre pot crear empatia, i si l'obra se l'han escrita ells mateixos, té molts números per a resultar propera en els temes i els llenguatges. *N.d.R. De vegades resulta patètic quan uns adults es posen a intentar arribar als joves de formes tan tòpiques o superficials com usar mòbils o parlar de facebook, i a més sol resultar que ja estan desfasades, i els joves naturalment ho saben.*

La Diputació de Barcelona té un departament nous públics, i ens expliquen que ells fan el 'tastet' abans esmentat, i ens confirmen que, si el que veuen interessa, posteriorment hi van (en molts casos, l'assistència escolar a aquestes edats és voluntària). Posa com a exemple la [companyia L'aviador](#), que ha omplert i ha tingut un gran èxit entre aquest públic.

La companyia Lazzigags ens comenta, però, que amb 'Reacció' (obra sobre adolescents, [excel·lentment interpretada](#)) no va ser tan bona la resposta de públic.

Els joves presents fan algunes observacions i reflexions interessants que mirem de recollir:

- Potser és **millor oferir espectacles d'una disciplina concreta**, com ara hip hop. Una mica en la línia del dit abans, disciplines físiques, o aquelles que incloguin música.
- Cal que se'ls **ofereixi als joves** (per exemple en l'entorn de l'institut o escola), i cal que els que ho facin siguin **bons comunicadors**.
- Una experiència: El Friki Shakespeare's show (va ser un dels espectacles de la passada Mostra Butaka): Les tres actrius són alhora professores de teatre a Corbera, i han fet recentment una hora de formació a un institut de la població, posterior a la representació de l'espectacle. Amb això es vol il·lustrar la utilització de **la formació com a eina per motivar als joves per a anar al teatre, i viceversa**, anar a veure teatre com a estímul per a voler aprendre'n.

- S'ha detectat que hi ha molt **apriorismes negatius** enfront públic adolescent **per part dels professionals de l'espectacle**, especialment els que no es dediquen habitualment a aquests públics. Això es veu molt en passis escolars en sales com el TNC, o altres sales estables de la ciutat de Barcelona.
- Tanmateix, també s'explica el cas del **Lliure**, on es va fer una obra que **ha agradat molt i era plena d'adolescents: [L'onada](#)**. També es diu que el Lliure fa captació de joves convidant-los a alguns espectacles.
- Insisteixen en què el joves no saben ben bé el que volen. Ara, està clar que els interessa **que els parlis d'ells mateixos**. I al capdavall, **el teatre tampoc està prestigiats en general a la societat**, per tant no són altra cosa que un reflex de la situació general.
- S'apunta que la **cultura popular i tradicional** pot tenir un bon paper en la vinguda cap a les arts escèniques. Els joves (o una part) responen a la crida a participar en grups de tota mena, i posen l'exemple dels bastoners, extensible a d'altres àrees. El fet **que puguin provar-ho sense compromís**, acostuma a funcionar bé, especialment si hi troben companys de la seva edat. I **si les classes o la direcció ho porta gent jove, molt millor**.
- I aquí surt un tema recurrent en els debats: **És necessari que el Teatre tingui lloc dins de l'educació?** Sense cap mena de dubte, si més no, com una forma de tastar les arts escèniques.
- Tornant a preguntes d'abans, es formula: **Volem que tornin al teatre, o que no el deixin?**
- I una constatació: **els joves volen coses per a més grans**, a tots els nivells, i tenim exemples en la televisió i el cinema. Surt el cas de la sèrie 'Física o química', que s'havia pensat per a una franja d'edats i va triomfar amb nens i nenes molt més joves. I sense connotacions sexuals, tenim l'exemple dels Simpsons, una sèrie per a adults que encanta als infants, a partir d'una certa edat.
- Es narren diverses experiències (entre elles alguna amb escoles) de que potser **ens pensem que són massa joves per a segons quins temes**, però ells ja ho volen tractar. Estem parlant de diversos temes 'adults', però sobretot del sexe.
- De fet, els joves ara mateix **són molt avançats en segons què, i en segons quines altres coses són menys madurs** que abans. El fet de començar a treballar molt més tard pot ser una de les causes. I la facilitat d'accedir a la informació, per contra, en pot ser una altra.
- Un jove ens apunta encertadament que: **Volen experimentar i descobrir per ells mateixos, però alhora volen que hi siguem allà** per quan 'se la fotin' o s'exposin a perill massa gran. En resum, segons les seves paraules, sense tabús però... tu vine a rescatar-me quan t'ho demani.

I ara toca parlar dels **Programadors**: està clar que **tenen una responsabilitat en la pèrdua d'espectadors**? Algú comenta que quan ets programador i vas a veure un espectacle, **has de valorar si li agradarà al teu públic**, més que el que pugui agradar-te a tu personalment. *NdR. cosa molt difícil, per cert.*

Alguns al·ludits fan un seguit de reflexions en veu alta:

- **A una edat determinada, els joves deixen tot el que ha estat infantil**, en general, i aquest tema no n'és una excepció.
- **Els programes d'espectadors juvenils necessiten més un dinamitzador, que no pas un programador**. Ells tenen la capacitat de fer processos de viralització, especialment a través de xarxes socials, on ja hi estan posats. Tornem a la reflexió sobre quin paper han de tenir ells mateixos en triar les propostes que es programen.
- El que està clar, és que **hi ha moltes menys propostes per a aquest públic**, i **en molts dels casos, serà una proposta enfocada a l'entorn escolar**, on encara hi ha una assistència consolidada.
- Una de força important: **Portar els joves al teatre** (o espectacles) **és una suma d'esforços, on tots han d'estar a la mateixa alçada** (oferta, difusió, adequació...): **i quan falla una de les potes, tot s'ensorra**. Per això és important estudiar en profunditat les experiències exitoses, esmentades abans.

Està clar, que **hi ha d'haver una aposta de les institucions competents**, com ara el Departament de Cultura, i que els esforços que es facin, han de ser constants i continuats en el temps, per a tenir un fruit en un futur. *NdR. en aquest aspecte, són aplicables moltes de les coses apuntades en la [Jornada: Post Escena 25](#) del passat gener, sobre les polítiques per a joves menors de 25 anys.*

Aquests esforços, tot i que la dotació de diners és important, també **es poden substanciar en coses que no costen gaire**: poso l'exemple de que Sales i Companyies, alhora d'enviar les informacions a les cartelleres i mitjans, podrien posar **a partir de quina edat és indicat un espectacle**, per tal de donar una visibilitat clara als espectacles que poden ser indicats per a joves, dels que hi ha a la cartellera, tant de Barcelona com les gires que fan arreu de Catalunya. Això no és una utopia, ja es fa en el cinema i en els llibres, amb òptims resultats.

I sobretot, cal que hi hagi una veritable **Política de Joves Espectadors**, que no només passa per fer programacions com Butaka Jove o campanyes com l'esmentada 'Escena 25', sinó per una suma de factors, educatius, de difusió, etc, que facilitin la trobada entre els que fan els espectacles i els que els ofereixen des de les sales, i el seu públic potencial.

També **cal educar els pares perquè no portin els nens a coses inadequades**. S'explica el cas de pares que porten nens massa petits a espectacles que clarament estan indicats per a més grans. I de la mateixa manera, que **no considerin que a partir d'una edat que ja són massa grans** per deixar d'anar amb ells al teatre (ara mateix, com

comentàvem, en alguns casos a partir dels 8-10 anys). I també és cert que si un noi o noia veu coses per a massa petits, pot fugir del teatre per una mala experiència.

Es posa l'exemple que a aquesta edat també molts nois i noies deixen els esports, per il·lustrar que no només el teatre n'està afectat.

Com a idea a explorar, hi ha la d'**oferir una experiència**, més enllà del contingut concret de l'espectacle: i un exemple -ja experimentat amb èxit- és el de jugar amb d'**altres horaris**. Encara que qui acabi portant-los i recollint-los siguin els pares.

Altres experiències que ens expliquen:

- **Shrek als Lluïsos d'Horta**. Es pensaven que era per a molt nens, i va tenir, en canvi, les valoracions més excel·lents entre els espectadors dels 10 als 18 anys. D'això en traiem varies conclusions: Primera, que **de vegades et limites en les edats** que et penses que els teus espectacles estan indicats, segona que **només pots dir-ho un cop has fet algun passi** amb diferents edats (per posar-ho definitivament a la publicitat), i finalment, que **és una molt bona** i recomanable **pràctica buscar un feedback amb el públic**, per exemple amb valoracions per escrit.
- [La Ventafocs de la Roda Produccions](#), apte per a petits, pel conte, però molt adient per a un públic jove per la versió que n'han fet, amb estètica 'Grease'.
- [L'obra sobre el 1714 al Jove Teatre Regina](#): programada en horari d'adults, però ens asseguren que era **plena de famílies i joves els divendres vespre i els diumenges tarda**. Cal prendre nota.
- Sobre aquesta darrera experiència, la Mariona del JTRegina ens fa la reflexió que **hi ha temes que es posen de moda**, i si en fas una obra, **et va a favor perquè el públic respongui bé**. Irònicament, algú proposa que perquè no hi ha obres de teatre sobre vampirs joves...

En les darreries del debat, tornem enrere per a fer una reflexió sobre els preadolescents: **Tot es nou per a ells**. Fins a aquell moment els portem de la mà a tot arreu, i **volen ser ells qui decideixen què fan i on i amb qui van**, tot i que sabem que no van sols del tot (hi ha una transició).

Una altra pregunta: **Quin valor se li dona a la xarxa escènica** al país? I no només els joves, sinó com a societat en general. I **al teatre com a formació de les persones?**

Acaben parlant els joves: Asseguren que **si els joves fan teatre, ells i els seus amics volen anar-hi**. També que se'ls pot enganxar fent espectacles al carrer, que els joves se'ls trobin als llocs que ja sovintegen normalment. Posen un exemple del cau escolta. I sobretot, que **els crida molt el fet que siguin joves qui fan aquests espectacles**.

Fem un petit descans, després de dues hores de debat i aportacions, i finalment, en una mitja hora, fem una

Ronda de conclusions:

- De les notes que ha pres J.M. Viaplana, en farà una posta en comú a tots els inscrits d'avui, perquè tothom pugui revisar-ho i detectar coses que ens haguem deixat, matitzacions, etc...
- Posteriorment, es publicarà el resum a Jove Espectacle <http://www.jovespectacle.cat/noticies>
- Caldrà que tots els inscrits difonguin aquest resum entre aquells dels seus contactes que creguin que poden estar-ne interessats.
- La propera trobada serà, segurament, a la Mostra Butaja Jove, a Olesa de Montserrat el proper mes d'octubre.
- Històricament s'ha fet en divendres matí, però aquest cop, per facilitat que vingui tothom que n'estigui interessat, ho farem dissabte.
- Convocatòria: dissabte 25 d'octubre de 2014 a Olesa pel matí. Hora i lloc per determinar. Es farà abans o després del Showcase de la Mostra Butaka
- Hem d'interessar les institucions perquè estiguin presents, i com no, les companyies, els programadors, els mateixos joves, el teatre independent. També a teatres que ja fan sessions per a instituts.
- Caldrà que aquests i altres circuits i programadors, ens aportin les seves experiències (Pobles Butaka, l'Estruch de Sabadell, programadors de circ).
- Caldrà també implicar a gent de comunicació que treballi amb joves, especialment a les xarxes socials.
- I com no, per ser llocs on els joves fan teatre: Escoles de teatre (o d'altres arts escèniques), companyies amateurs, i festivals com ara de companyies amateurs joves, que es farà el juny a l'Agrupació Congrés.
- I per damunt de tot, donar continuïtat a aquestes trobades, no només per parlar, sinó per anar bastint un 'llibre blanc' de l'espectacle per a joves i empènyer perquè tots els operadors emprenguin accions clares cap a la creació d'un públic jove.

En acomiadem amb la sensació d'haver fet una trobada profitosa, si més no un inici de camí.

Josep Maria Viaplana
Jove Espectacle
www.jovespectacle.cat
jovespectacle@gmail.com